

økonomisk set saare uklogt ved ikke at sikre sig maksimale Dagpenge og derved sikre sig fra 600 op til 1000 Kr. om Aaret alene i Dagpenge. Hvis vi tænker os, at blot en ringe Brøkdæl, ikke $\frac{1}{10}$, men blot $\frac{1}{20}$ af de 168.000 kronisk syge, som Sygekasseinspektoratet indrømmer, der findes her i Landet, tegnede Forsikring med maksimale Dagpenge og fik Brug for dem i 100 Dage hver om Aaret, vilde, som den højtærede Minister let kan udregne, dette betyde en Udgift af omtrentlig lige saa mange Millioner, som Sygekasseinspektoratet har anslaaet Hundrede Tusinder. Nu kunde man sige: Ja, men det vil de ikke gøre, thi det Ekstrakontingent, som de vilde komme til at betale for at faa maksimale Dagpenge, vilde blive saa højt, at de ikke kunde magte det. Men ogsaa den Indvending vil vise sig at slaa ganske Klik. Thi for det første vilde vedkommende Sygekassebestyrelse være tilbøjelig til at sige: hvorfor skal vi hæve dette Kontingent særlig stærkt, det bliver jo ikke os, men Staten, som skal betale alle Dagpenge for kronisk syge, saa vi behøver ikke at hæve Kontingentet ret stærkt. Men selv om Sygekasserne følte sig, om jeg saa maa sige, moralsk forpligtede til at hæve Kontingentet saa højt, at vedkommende kronisk syge daarligt kunde overkomme Betalingen, vilde der øjeblikkelig træde en ny Myndighed ind, nemlig i Henhold til § 13, Kommunen. Det Sogneraad, som ikke uopholdelig vilde træde til og betale Kontingentforhøjelsen, ja hele Kontingentet, for vedkommende kronisk syge, maatte være et økonomisk set meget lidet tænkende Sogneraad. Sagen er nemlig den, at hvis Sogneraadet benytter sin Ret efter § 13 til at betale fuldt Kontingent for saadanne kronisk syge, sikrer det sig imod, at vedkommende glider over under Invalideloven. Hvis en saadan Mand eller Kvinde, der gennemsnitlig er syg 100 Dage om Aaret, bliver staaende i Sygekassen, eventuelt ved Hjælp af Kommunen, har Staten hele Byrden vedrørende vedkommende baade med Hensyn til Sygdom og til Dagpenge, men i samme Øjeblik vedkommende glider over under Invalideloven, faar Kommunen mindst $\frac{1}{3}$ af Udgiften; altsaa, Kommunen vil ligefrem blive direkte interesseret i at benytte sin Ret efter § 13 til at betale, om det skulde være hele Kontingentet for de kronisk syge, som vilde komme op til lovlige høje Kontingentydelser for at sikre sig Maksimumsdagpenge af 6 Kr. Saa har man oven i Købet gjort den yderligere Ændring i § 24, at medens der tidligere

stod, at Dagpenge maa højst ydes i 13 Uger, er dette ændret til, at Hjælpen skal omfatte mindst 13 og højst 26 Uger. Altsaa, der er intet i Vejen for, at en kronisk syg kan hæve 6 Kr. i Dagpenge i 26 Uger om Aaret og dog blive staaende i Sygekassen. Ganske vist, har han faaet Hjælp i 60 Uger i Løbet af 3 sammenhængende Aar, kræver Loven, at han i alt Fald i lige saa lang Tid skal overgaa til Kommunens Forsørgelse paa det Omraade i Henhold til Fattiglovens § 63. Naar Sygekasseinspektoratet har vovet at taksere Udgiften i den Anledning for Staten til Halvdelen af Byrden og for Kommunen til Halvdelen, mener jeg, at det atter her har takseret fuldkommen fejlagtigt. Det bliver forholdsvis kun en ringe Brøkdæl af de kronisk syge, som faar Hjælp i 60 Uger i 3 paa hinanden følgende Aar, og kun for deres Vedkommende bliver der Tale om Overvæltning paa Kommunen, saa at den faar en lige saa stor Udgift som Staten. For alle dem, der ikke naar denne Grænse af 60 Uger i 3 paa hinanden følgende Aar, vil Staten, som sagt, faa hele Udgiften til Lægehjælp, Medicin med mere og til Dagpenge.

Jeg mener altsaa, at lige saa vist som dette Spørgsmaal maa finde sin Løsning, lige saa vist som det er nødvendigt at opfylde Løfteparagraffen, § 7, og skabe en Ordning for de kronisk syge, lige saa urigtigt vilde det være at løse Sagen paa det nu foreslaaede Grundlag. Først og fremmest er efter min Mening hele den økonomiske Beregning i den Grad fejlagtig, at man uden mindste Spor af Overdrivelse kan paastaa, at Udgifterne vil blive mindst 10 Gange saa store som her opgivet. Dernæst tror jeg, det vilde være uheldigt, hvis man lavede en saadan Enklave i Sygekasserne, hvor de kronisk syge laa som noget for sig selv og ved en Fiktion, kan jeg godt sige, blev betragtet som Folk, der var forsikrede, medens de i Virkeligheden aldeles ikke var forsikrede, men forsørgede udelukkende af Staten, medens det, som Sygekasserne havde med dem at gøre, kun var af rent administrativ Art.

Her maa jeg tillige gentage, hvad jeg sagde før, at med Hensyn til det rent administrative mener jeg ogsaa, at Loven er meget mangelfuld i teknisk Henseende. Jeg har paapeget, at selve Indsendelsen af Regnskab over de kronisk syge til Staten er ordnet ganske utilfredsstillende. Der mangler Krav om Lægeerklæring for hver enkelt syg. Det vil i det hele taget være